

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 156/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. B. F., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3 CoE 46/2012 zo 6. septembra 2012 v spojení s postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Er 226/2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. decembra 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 CoE 46/2012 zo 6. septembra 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) v spojení postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Er 226/2004 (ďalej aj „napadnutý postup okresného súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Sťažovateľka poskytla na základe zmluvy úvere uzavretej s dlžníkom úver, ktorý bol tento povinný vrátiť podľa podmienok dojednaných v úverovej zmluve. Na zabezpečenie úveru bolo účastníkmi zmluvného vzťahu priamo v zmluve dohodnuté, že splnomocnený zástupca dlžníka, menovite určený, je oprávnený v prípade, ak dlžník neplní svoje povinnosti, okrem iného podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu, ktorá má povahu exekučného titulu a ktorá aj bola/mala byť relevantným exekučným titulom v exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 8 Er 226/2004. V priebehu vedeného exekučného konania okresný súd ako súd exekučný rozhodol svojím uznesením sp. zn. 8 Er 226/2004 zo 16. novembra 2011 o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a zastavil ju; uvedené rozhodnutie bolo krajským súdom v odvolacom konaní potvrdené ako vecne správne.

3. Sťažovateľka svoju argumentáciu v podanej sťažnosti koncentruje predovšetkým do dvoch rovín.

3.1 V prvej rovine sťažovateľka poukazuje na notársku zápisnicu, ktorá bola podľa jej právneho názoru v predmetnej veci právne relevantným exekučným titulom, ako aj v kontexte postupu okresného súdu, ktorý v priebehu vedeného exekučného konania preskúmal formálne a materiálne podmienky tejto zápisnice z pohľadu noriem spotrebiteľskej legislatívy vychádzajúc zo smernice Rady 93/13/EHS, *zvýraznila potrebu začatia konania o prejudiciálnej otázke pred Súdny dvorom Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“), k čomu dôvodila, že „Tvrdíme, že... udelenie plnomocenstva tretej osobe na zastupovanie spotrebiteľa nie je možné považovať za neprijateľnú podmienku, ktorá by z pohľadu spotrebiteľa spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v jeho neprospech. Tvrdíme, že súd sa nijako nevysporiadal s výkladovými pravidlami uvedenými*

v smernici Rady 93/13/EHS a nijako nezdôvodnil prečo považuje za neprijateľnú podmienku v zmluve o úvere práve splnomocnenie, ako jednostranný právny úkon, ktorým dlžník dobrovoľne splnomocnil fyzickú osobu na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, teda aby v jeho mene uznal dlh do výške vzniknutej pohľadávky a jej príslušenstva.“.

3.2 V druhej rovine nadväzujúc na svoje úvahy smerujúce k potrebe konania o prejudiciálnej otázke sťažovateľka poukázala aj na to, že tak okresný súd, ako aj krajský súd sa nijako nevysporiadali s jej návrhom na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), teda z dôvodu začatia konania o prejudiciálnej otázke/otázkach ňou formulovaných, k čomu dôvodila, že „Práve chýbajúca procesná činnosť porušovateľov vecne vyjadrená vydaním rozhodnutia o návrhu na prerušenie konania postupom podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c) OSP a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ, ako aj úplná ignorácia právnej argumentácie a tvrdení sťažovateľa vo vzťahu k nutnosti súdu konať položením prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie, zásadným spôsobom porušila základné práva sťažovateľa...“.

Tvrdíme, že návrh na prerušenie konania postupom podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c) OSP a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ bol vzhľadom k jeho obsahu podaný legitímne a bolo nutné o ňom rozhodnúť formou uznesenia.“.

4. V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Er 226/2004, ako aj napadnutým rozhodnutím krajského súdu, zruší napadnuté rozhodnutie krajského súdu a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb

alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A

K namietanému porušeniu označených základných práv a slobôd napadnutým postupom okresného súdu

7. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom,

musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

8. Pokiaľ ide o postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Er 226/2004, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti tomuto postupu okresného súdu, ako aj samotnému uzneseniu okresného súdu sp. zn. 8 Er 226/2004 zo 16. novembra 2011 bolo možné podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok (čo sťažovateľka aj využila), a preto ňou podanú sťažnosť v tejto jej časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.B

K namietanému porušeniu označených základných práv a slobôd napadnutým rozhodnutím krajského súdu

9. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

10. Ústavný súd po preskúmaní predmetu tejto sťažnosti a v kontexte aj svojich zistení dospel k záveru, že použitá argumentácia sťažovateľky vo vzťahu k naplneniu formálnych a materiálnych podmienok notárskej zápisnice ako právne relevantného exekučného titulu v podanej sťažnosti je v podstate totožná s jej právnou argumentáciou, ktorú použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd už zaoberal v uplynulom období a v ktorých atakovala rovnaké/totožné právne závery všeobecných súdov vo vzťahu k právnemu posúdeniu nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách vrátane posúdenia zmlúv o úvere koncipovaných formulárovou formou ako spotrebiteľských zmlúv v spojitosti s právnymi podmienkami, za akých bola v predmetnej veci notárska zápisnica ako exekučný titul koncipovaná. Vzhľadom na totožnosť tak v osobe sťažovateľky, ako aj totožnosť v použitej právnej argumentácii a skutkových okolnostiach, ktoré boli podstatné pre ustálenie záverov všeobecných súdov aj v prípadoch predošlých, ústavný súd dospel k záveru, že vzhľadom na to, že sťažovateľke sú známe dôvody odmietnutia sťažností v obdobných prípadoch a ustálený právny názor ústavného súdu na danú právnu problematiku v závislosti od predmetu napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov a ňou použitej argumentácie bez relevantných zmien, nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia, ako to je aj v prípade tejto sťažnosti. Vzhľadom na uvedené sa preto ústavný súd plne stotožňuje s dôvodmi svojich predchádzajúcich rozhodnutí (napr. sp. zn. I. ÚS 162/2011 z 27. apríla 2011, sp. zn. I. ÚS 410/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. II. ÚS 337/2012 z 13. septembra 2012, sp. zn. III. ÚS 488/2012 z 2. októbra 2012, sp. zn. IV. ÚS 446/2011 z 19. októbra 2011...), ktoré skončili odmietnutím podobných a opakujúcich sa sťažností sťažovateľky z dôvodov tam uvedených. Ústavný súd v takýchto a obdobných prípadoch nemá dôvod meniť svoje už ustálené právne názory, a preto v podrobnostiach odkazuje na už citované svoje skoršie rozhodnutia.

11. K sťažovateľkou namietanému konaniu o prejudiciálnej otázke ústavný súd poukazuje na to, že účelom a podstatou konania o prejudiciálnej otázke je podľa stabilizovanej judikatúry Súdneho dvora spolupráca vnútroštátneho súdu so Súdny dvorom pri výklade práva Európskej únie (ďalej aj „EÚ“). Konanie podľa čl. 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva (ďalej len „Zmluva o ES“) je založené na deľbe úloh

medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdny dvorom. Je vecou len vnútroštátneho súdu, pred ktorým začal spor a ktorý nesie zodpovednosť za súdne rozhodnutie, posúdiť so zreteľom na konkrétne okolnosti veci nevyhnutnosť rozsudku o prejudiciálnej otázke pre vydanie rozsudku vo veci samej, ako aj relevantnosť otázok, ktoré položí Súdny dvor. V dôsledku toho je Súdny dvor v zásade povinný rozhodnúť, pokiaľ sa položené otázky týkajú výkladu práva Európskej únie (napríklad rozsudok z 11. júla 2006, Chacón Navas, C 13/05, bod 32 a tam citovaná judikatúra).

12. Povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku Súdny dvor podľa čl. 234 Zmluvy o ES (resp. čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ) platí len pre taký vnútroštátny súd, ktorý je súdom poslednej inštancie v konkrétnom spore alebo v inej právnej veci, t. j. súdom, proti ktorého rozhodnutiu nemožno podať žiaden opravný prostriedok.

13. Ak taký súd, ktorý je súdom, proti ktorého rozhodnutiu už niet žiadneho opravného prostriedku, nepredloží prejudiciálnu otázku Súdny dvor, hoci tak urobiť mal, otvára sa otázka ústavnosti jeho postupu so zreteľom na čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 1 ústavy, pričom treba pripomenúť aj jeho povinnosť podľa § 1 v spojení s § 109 ods. 1 písm. c) OSP zabezpečiť spravodlivú ochranu práv a oprávnených záujmov účastníkov konania (m. m. IV. ÚS 206/08).

14. Povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku nevzniká v každom prípade. Súdny, ktoré sú z dôvodu svojho postavenia vo vnútroštátnom súdnom systéme povinné predkladať prejudiciálne otázky, sa môžu tejto povinnosti vyhnúť za splnenia niektorého alebo viacerých nasledujúcich predpokladov:

a) ak odpoveď na prejudiciálnu otázku by nemala žiadny význam pre vytvorenie právneho základu na rozhodnutie vo veci samej,

b) ak ide o otázku, ktorá bola v skutkovo a právne podobnom prípade vyriešená Súdny dvorom, alebo o právnu otázku, ktorá sa vyriešila v judikatúre Súdneho dvora bez zreteľa na to, v akých konaniach bola predložená (princíp „*acte éclairé*“),

c) ak je výklad práva Spoločenstva alebo Únie taký jasný, že nevznikajú žiadne rozumné pochybnosti o výsledku (princíp „*acte clair*“).

15. V prípade, ak sú uvedené podmienky – vzhľadom na okolnosti posudzovaných prípadov ide o podmienky uvedené v bodoch b) a c) – splnené, všeobecný súd môže a musí aplikovať právo EÚ, resp. musí mu priznať účinky závislé okrem iného aj od druhu prameňa, v ktorom je predmetné pravidlo vyjadrené, bez toho, aby sa musel obrátiť s prejudiciálnou otázkou na Súdny dvor.

16. Ústavný súd už taktiež vyjadril názor, že nie každé nepredloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru, ktoré by mohlo byť v rozpore s právom EÚ, musí mať automaticky za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 129/2010). Ústavný súd nie je ďalšou odvolacou inštanciou v otázke rozhodnutia všeobecného súdu o (ne)predložení prejudiciálnej otázky (k tomu pozri aj body 19 a 20 uznesenia Spolkového ústavného súdu BVerfG sp. zn. 2 BvR 2419/06 zo 6. mája 2008) a ani v otázke nesprávnej aplikácie práva EÚ.

17. Aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré dostatočne odôvodňuje nepredloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru, nepredstavuje porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru (rozsudok Ullens de Schooten a Rezabek proti Belgicku z 20. septembra 2011, sťažnosti č. 3989/07 a č. 38353/07).

18. S poukazom na uvedené možno formulovať záver, že len zásadné a kvalifikované pochybenie pri rozhodovaní o (ne)predložení prejudiciálnej otázky, ktoré môže spočívať vo svojvoľnom či na prvý pohľad celkom nesprávnom nepredložení prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru v prípade, keď súd sám o interpretácii práva EÚ mal pochybnosti a predbežnú otázku nepredložil, má za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie, keďže týmto spôsobom by bola svojvoľne popretá právomoc Súdného dvora (II. ÚS 129/2010, porovnaj aj rozhodnutie Spolkového ústavného súdu BVerfGe 82, 159 a uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 154/08 z 30. júna 2008).

19. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

20. Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

21. V nadväznosti na už uvedené ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej je vecou vnútroštátneho (všeobecného) súdu, pred ktorým začal spor a ktorý nesie zodpovednosť za rozhodnutie vo veci samej, posúdiť so zreteľom na konkrétne okolnosti veci nevyhnutnosť rozhodnutia Súdneho dvora o prejudiciálnej otázke na vydanie rozsudku vo veci samej, relevantnosť otázok, ktoré Súdnemu dvoru položí (napr. IV. ÚS 206/08, II. ÚS 129/2010, II. ÚS 163/2010), ako aj to, či sú splnené predpoklady, za ktorých vnútroštátny súd konajúci o veci nemá povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru (m. m. IV. ÚS 108/2010).

22. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne

protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

23. Ústavný súd sumarizujúc dosiaľ uvedené dospel k záveru, že krajský súd postupoval v merite veci ústavne konformným spôsobom, keď v odvolacom konaní potvrdil prvostupňové rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne. Svoje rozhodnutie oprel o zistenia súvisiace s preskúmaním nielen formálnych, ale aj materiálnych podmienok notárskej zápisnice spísanej na podklade vopred udeleného splnomocnenia povinným vo formulárovo koncipovanej zmluve o úvere, keď zvolený splnomocnenec konal v rozpore so záujmami dlžníka ako povinného pri uznaní jeho dlhu voči sťažovateľke a následných ďalších právnych krokoch, ktoré vyložil v kontexte podmienok vnútroštátnej legislatívy so zameraním na ochranu spotrebiteľských práv. Ústavný súd takýto postup všeobecného súdu hodnotí ako ústavne konformný/súladný. Zároveň dodáva, že nie je jeho úlohou do detailov preskúmať predmetný prípad z pozície v danom prípade aplikovaných právnych noriem, ani opätovne podrobiť revízií napadnuté rozhodnutie krajského súdu so zámerom vylepšiť jeho odôvodnenie, prípadne zostaviť zoznam možných pochybení krajského súdu, ak tieto by nemali takú relevanciu, ktorá by mohla spochybníť ústavnú konformitu záverov v nich prijatých s ústavou (IV. ÚS 270/09, IV. ÚS 27/2010, III. ÚS 165/2012). Vzhľadom na už uvedené bolo potrebné sťažovateľkou podanú sťažnosť v tejto jej časti odmietnuť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

24. K námietke sťažovateľky spočívajúcej v jej tvrdení, že „*Práve chýbajúca procesná činnosť porušovateľov vecne vyjadrená vydaním rozhodnutia o návrhu na prerušenie konania postupom podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c) OSP a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ... zásadným spôsobom porušila základné práva sťažovateľa...*“, vzťahujúcej sa teda na postup všeobecných súdov, ktoré tak v prvostupňovom, ako aj v odvolacom konaní nepristúpili k vydaniu rozhodnutia o výslovnej požiadavke sťažovateľky na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP (bližšie pozri bod 3.2, pozn.), teda nerozhodli formou predpokladanou § 167 ods. 1 OSP, ústavný súd konštatuje, že je pravdou, že z dikcie § 167 ods. 1 OSP vyplýva, že práve uznesenie je forma rozhodnutia, ku ktorej súd pristupuje vtedy, ak či už v súlade s návrhom účastníka konania, alebo v nesúlade

s ním rozhoduje o procesných otázkach týkajúcich sa vedenia konania, teda aj napr. o prerušení konania z dôvodu konania o prejudiciálnej otázke. Táto zákonom nadefinovaná možnosť postupu súdu v konaní je podporená legislatívne vymedzeným rámcom jeho postupu v zmysle už citovanej právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku.

25. Ústavný súd je v tejto súvislosti nútený sťažovateľke pripomenúť, že v zmysle svojej štandardnej judikatúry nie je oprávnený posudzovať zákonnosť rozhodnutí, proti ktorým bola ústavná sťažnosť podaná. Jeho primárnou úlohou priamo definovanou v čl. 124 ústavy je ako nezávislého ochrancu ústavnosti skúmať a rozhodovať o porušeních ústavnosti v kontexte označených základných práv, a nie skúmať porušenia zákonnosti, ktoré svojou intenzitou nedosahujú porušenia označených základných práv a slobôd. Inými slovami, ústavný súd teda nepovažuje za potrebné zaoberať sa zákonnou právnou argumentáciou, ktorou je/bola odôvodňovaná opodstatnenosť sťažovateľkou podanej sťažnosti, ale iba z nej vyplývajúcimi ústavnoprávnymi aspektmi, ktorých mieru a intenzitu zásahu do sťažovateľkou označených základných práv a slobôd posudzuje/resp. posudzoval, a to v zmysle ústavou pevne zakotveného svojho poslania v právnom štáte.

26. Navyše, ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti už judikoval svoj názor, ktorým uprednostnil materiálne poňatie právneho štátu, ktoré spočíva okrem iného na interpretácii právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu, pričom pri riešení (rozhodovaní) konkrétnych prípadov sa nesmie opomínať, že prijaté riešenie (rozhodnutie) musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, I. ÚS 57/07, I. ÚS 82/07, IV. ÚS 182/07). Priorizovanie formálnych požiadaviek vyplývajúcich z noriem bežného zákonodarstva (formálne poňatie právneho štátu) môže totiž v konkrétnych súdnych konaniach viesť k rozhodnutiam, ktoré budú v rozpore s účelom a zmyslom príslušnej právnej úpravy, resp. v okolnostiach veci v kontexte podaných účelových návrhov na postup súdu návrhmi nadbytočnými, ktorých cieľom je/bude úmyselne spomaliť/sťažiť postup súdu v konaní v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Inými slovami, ústavný súd prioritizuje zváženie konkrétnych okolností posudzovaného prípadu/prípadov a jeho/ich materiálne dôsledky na právnu sféru sťažovateľa. Vzhľadom na už uvedené bolo potrebné sťažovateľkou podanú sťažnosť aj

v tejto jej časti odmietnuť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

27. V závere svojej argumentácie ústavný súd dodáva, že nemohol prehliadnúť predovšetkým „hmotnoprávne“ aspekty tvoriace nosné dôvody podaných súdnych žalôb v konaní pred všeobecnými (exekučnými) súdmi v kontexte s už právoplatnými rozhodnutiami súdov (všeobecných i ústavného), ktoré sa týkali množstva podobných prípadov súvisiacich s tým istým účastníkom, a to spoločnosťou P., s. r. o. Tieto sú pre všetkých zainteresovaných už notoriety, preto nie je potrebná ich konkretizácia. Vzhľadom na tieto skutočnosti vyvstáva aj otázka, aký význam a efektivitu má pre sťažovateľku tento postup, keďže aj podľa judikatúry ESLP nie je nevyhnutné ako predpoklad možnosti obrátiť sa na tento medzinárodný súdny orgán vyčerpať právny prostriedok nápravy na národnej úrovni, pokiaľ sa javí z materiálneho hľadiska v obdobných prípadoch ako neefektívny.

28. V kontexte s už uvedeným ústavný súd už iba dodáva, že právny zástupca sťažovateľky aj takýmto spôsobom zahlcuje ústavný súd podaniami, o ktorých je/musí si byť už dopredu vedomý, že nebudú v konaní pred ústavným súdom vzhľadom na ich rovnaký spôsob vybavenia v predošlom období, alebo na dôvod namietania neexistujúcich porušení základných práv a slobôd úspešné, a ktorých spracovanie z hľadiska časového a kapacitného bráni ústavnému súdu venovať sa tým veciam, ktoré si zasluhujú pozornosť, dokonca i jeho zásah. Takýto postup advokátskej kancelárie ústavný súd vníma len ako snahu o získanie materiálnych prostriedkov (odmeny) bez ohľadu na to, či taký postup zákon umožňuje, a je to porušením buď zákonných, alebo etických povinností advokáta.

29. Ústavný súd s poukazom na uvedené skutočnosti, prihliadajúc na zásady procesnej hospodárnosti konania, sťažovateľku upozorňuje, že pokiaľ aj naďalej bude ústavnému súdu podávať takéto typovo zhodné sťažnosti, ktorých nedostatky sú jej známe z jeho rozhodovacej činnosti týkajúcej sa jej obdobných vecí, môže ústavný súd využiť možnosť vyplývajúcu z § 25 ods. 2 poslednej vety zákona o ústavnom súde a odmietnutie sťažností neodôvodniť.

30. Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky v nej uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2013